

La finestra verda

A l'Institut tothom la coneixia com "la noia de la finestra". Ningú sabia el seu nom, només que sempre s'asseia al fons de l'aula, al costat dret, allà on la finestra obria un retall de cel damunt les cases de totxana trista. Ella mirava fora, com si dins no hi hagués res per mirar.

No parlava gaire. No perquè fos tímida, sinó perquè tot el que tenia a dir semblava massa gran per aquella aula petita, plena de veus que cridaven per no escoltar-se. Alguns professors la veien com una promesa, d'altres com un misteri. I els alumnes, com una ombra que sempre era allà, però no sabies ben bé si t'estava escoltant o estudiant.

Es deia Júlia. Però el seu nom no el sabien fins que va desaparèixer.

Un dilluns de març, quan el rellotge encara rodava a les vuit i cinc, la cadira estava buida. Les motxilles començaven a repicar contra els pupitres, els auriculars s'amagaven entre mànigues i cabells, i el professor feia veure que no veia res. Però algú es va adonar de l'absència. Va ser la Carla, la noia més sorollosa del grup. No perquè fos amiga seva, sinó perquè aquell matí, a la finestra, hi havia enganxada una nota.

Només deia:

"He decidit començar la meva pròpia classe. Avui m'he aixecat i m'he preguntat per primer cop per què venia aquí cada dia. No ho he sabut respondre. Però sé que la resposta no és aquí dins."

Van riure. Primer una mica, després molt. Però a mesura que els dies passaven i la cadira seguia buida, el riure va anar perdent força. Perquè ningú no sabia on era. No contestava missatges, no penjaven res al seu Instagram. I a poc a poc, fins i tot els més cíncics van començar a mirar per la finestra.

El rumor es va escampar com sempre: que s'havia anat a viure amb una tieta a Eivissa, que l'havien expulsada, que feia classes alternatives al bosc, que estava escrivint un llibre, que només volia fer-se notar.

Però la veritat només la sabia la Júlia. I, de fet, l'estava escrivint cada dia, amb bolígraf blau i llibreta negra. La seva nova aula era una biblioteca abandonada on encara entrava la llum de la tarda. Els seus mestres, els llibres que no s'havien llegit mai del tot. I la seva assignatura, aprendre a viure sense tenir por d'equivocar-se.

Va tornar un mes després. Va entrar un dimecres a tercera hora, va obrir la porta com si res. Portava els ulls clars, com si hagués dormit dins el mar. Ningú no li va dir res. Però quan es va asseure, no va mirar per la finestra. Va obrir una llibreta i va començar a escriure. I alguns, sense saber per què, van fer el mateix.

Des d'aquell dia, la finestra verda es va convertir en un símbol. No perquè la Júlia l'estigués mirant, sinó perquè algú havia descobert que es podia creuar.

Papallona Blava